

VALKEA
KUIN LUMI

SALLA
SIMUKKA

SALLA SIMUKKA

VALKEA
KUIN LUMI

KUSTANNUSOSAKEYHTIÖ TAMMI

HELSINKI

AIEMMIN ILMESTYNYT:

Punainen kuin veri

Romaani sisältää seuraavia sitaatteja:

- s. 7 Garbage-yhtyeen laulusta *Only When It Rains*
- s. 64 Edith Södergranin runosta *Landet som icke är*
- s. 76 Astrid Lindgrenin romaanista *Ronja Rövardotter*
- s. 130-133 Anna Puun laulusta *Palava tuuli*
- s 233 ja 236 Garbage-yhtyeen laulusta *Big Bright World*

Kannen ja ulkoasun suunnittelu: Laura Lyytinen

Copyright © Salla Simukka, 2013

Painettu EU:ssa

ISBN 978-951-31-7124-7

16. KESÄKUUTA
TORSTAI

1

I'm only happy when it rains.

Shirley Mansonin ääni valui Lumikin korvista sisään ja vakuutteli tämän kuuntelevan vain surullisia lauluja, hakevan lohtua mustasta yöstä ja rakastavan huonoja uutisia. Aurinko paistoi täysin pilvettömältä taivaalta. Kahdenkymmenen kahdeksan asteen helle norutti hikeä Lumikin selkää pitkin. Käsivarret ja sääret olivat nihkeät. Jos hän olisi nuolaissut kämmenselkäänsä, hän olisi tuntenut suolan maun. Sandaalien jokainen remmi tuntui olevan liikaa. Jalkaterät ja varpaat olisivat halunneet vapautteen.

Lumikki istahti kivimuurille ja riisui sandaalit, nosti jalkansakin ylös muurille ja heilutteli varpaitaan. Japanilaisturistien ryhmä katsoi häntä pitkään. Pari nuorta naista hihitti. Eivätkö he olleet nähneet ennen paljaita varpaita? Hyvää päivää, olen muumien maasta. Muumitkin kulkevat paljain jaloin.

Ei satanut. Ei ollut satanut viiteen päivään.

Olen onnellinen vain kun sataa. Lumikki ei olisi voinut laulaa Shirleyn mukana, sillä silloin hän olisi valehdellut. Aurinko paistoi ja hän oli onnellinen. Hän ei kaivannut sitä, että asiat olisivat olleet monimutkaisia. Hän ei tuntenut oloaan hyväksi vain silloin, kun asiat menivät pieleen. Shirley sai pitää synkät tunteensa. Lumikki napsautti musiikin pois päältä ja antoi turistimetelin vallata kuuloaistinsa.

Italiaa, espanjaa, jenkkiläisittäin lausuttua englantia, saksaa, ranskaa, japania, venäjää... Kielten sekamelskasta oli vaikea erottaa yksittäisiä sanoja saati lauseita. Se oli helpottavaakin, sillä silloin ei tarvinnut keskittyä joutavanpäiväisiin, itsestäänselvyyksiä toisteleviin keskusteluihin. Lumikki tiesi nytkin erittäin hyvin, mitä suurin osa ihmisistä sanoi juuri tällä paikalla.

Mikä näköala!

Ja olihan se. Turha kiistää. Mahtava näkymä Prahan yli. Punatiilikattoja, puiden lehvästöjä, kirkontorneja, siltoja, Vltavajoki, joka kimmelsi auringonpaisteessa. Kaupunki, jonka katseleminen salpasi Lumikin hengen. Hän ei ollut tottunut näkyyn vielä viidessä päivässä. Hän haikutui joka päivä jonnekin korkealle paikalle vain katselemaan kaupunkia ja tuntemaan selittämätöntä onnea.

Enhkä se oli jonkinlaista vapauden, irrallisuuden ja yksinäisyyden onnea. Hän oli täysin omillaan. Ei tilivelvollinen kenellekään. Kukaan ei soitellut hänen peräänsä eikä halunnut tietää hänen aikataulujaan. Hänellä ei ollut velvollisuuksia. Tulevan abivuoden opintoja ja mahdol-

lisiä loppukesän töitä hän miettisi Suomeen palattuun. Nyt oli vain hän ja paahtava helle ja kaupunki, joka hengitti syvin huokauksin historiaa.

Oli kesäkuun 16. päivä. Lumikilla oli viikko Prahassa reissua jäljellä, ennen kuin hänen pitäisi palata Suomeen viettämään perinteistä midsommaria isän suvun kanssa, tällä kertaa Turun saaristossa. Hän ei ollut osannut kieltäytyä, kun isä oli niin itsestään selvästi olettanut, että totta kai Lumikkikin tulisi. Eihän hänellä ollut mitään muuta? Kavareiden kanssa vuokrattua mökkiä? Jonkun erityisen ihmisen kanssa erityisiä suunnitelmia?

Ei, ei mitään. Lumikki olisi mieluiten ollut juhannuksen vain kämpillä, yksin, kuunnellut hiljaisuutta. Hän ei kaivannut iloisia snapsilauluja, uusia perunoita ja silliä. Hän ei olisi jaksanut pukeutua tunnollisen opiskelijatyttären rooliin, hymyillä ja jutella kohteliaasti, vastailla ympäröivänsä tulevaisuutta tai poikaystävänsä koskeviin kysymyksiin, tönä kauemmas liian tiiviisti halailemaan pyrkiviä setiä, jotka eivät olleet hänelle biologista sukua.

Hän ymmärsi kuitenkin, että isä halusi hänet mukaan. Niin äitikin. Siitä ei ollut kuin kolme ja puoli kuukautta, kun Lumikki oli maannut sairaalassa. Häntä oli ammuttu reiteen, mutta luoti oli onneksi vain raapaissut ihoa. Pahempia olivat olleet paleltumat, jotka olivat tulleet siitä, että hän oli joutunut makaamaan hangessa. Hän oli sotkeutunut huumorikollisten kuvioihin ottaessaan selvää lukiokaverinsa Elisan isän bisneksistä ja tämän pihaan

heitetystä, verisiä seteleitä sisältäneestä muovipussista. Korruptoituneen huumepoliisin tapaus oli johdattanut Lumikin lopulta Jääkarhun luksusjuhliin. Siellä hänelle oli selvinnyt, että Jääkarhu olikin todellisuudessa kaksi naista, identtiset kaksoset. Lumikki oli joutunut pakenemaan, kun Boris Sokolov, Jääkarhun palkollinen, oli tunnistanut hänet ja lähtenyt jahtaamaan.

Lumikin todistusten perusteella sekä Sokolov että Elisän isä olivat päätyneet telkien taa, mutta Jääkarhusta kukaan ei saanut otetta. Lumikki oli kuitenkin päättänyt maaliskuun alun tapahtumien jälkeen, että tästä lähtien hän ei todellakaan sekaantuisi enää muiden asioihin. Häntä oli jahdattu, hänet oli meinattu pakastaa ja häntä oli ammuttu. Kiitos, se riitti. Ei enää verta. Ei enää jännitystä ja juoksemista pakoon jäisellä lumella liukastelevilla maihareilla.

Äiti ja isä olivat halunneet pitää Lumikin jonkin aikaa kotona Riihimäellä. He olisivat jopa tahtoneet irtisanoa Lumikin vuokrayksiön, mutta siihen hän ei ollut suostunut. Lumikki oli tehnyt kevään lehdenjakotöitä maksaakseen osan vuokrasta ja saanut sillä tavoin vanhemmat pitämään yksiön vuokrattuna ja tyhjillään ”kaiken varalta”. Ensimmäisten viikkojen aikana hänen oli kuitenkin ollut täysin turha kuvitella voivansa käydä yksiossä muuta kuin kääntymässä. Lumikki oli tyytynyt siihen ja matkustanut Tampereelle kouluun junalla. Vähitellen hän oli alkanut nukkua taas öitä vuokrayksiössään Tammelan kaupunginosassa, hivuttanut hitaasti tavarant-

sa takaisin sinne ja ilmoittanut lopulta toukokuussa, että jatkossa Riihimäen koti olisi hänelle vain vierailupaikka. Piste. Siihen vanhemmilla ei ollut mitään sanomista. Millä he olisivat häntä pidelleet, täysi-ikäistä tytärtään? Lumikki pystyi maksamaan vuokran säästörahoillaan ja pienellä opintotuellaan.

Opiskelujen loputtua keväältä Lumikki oli halunnut irtioton. Hän oli varannut lennot Prahaan, etsinyt netistä sopivan halvan hostellihuoneen, pakannut reppuun vain kaikkein välttämättömimmät tavarat ja lähtenyt.

Jo lentokoneen noustessa huojennus kouraisi vatsaa. Hetkeksi pois Suomesta. Pois vanhempien ahdistavasta huolenpidosta. Pois kaduilta, joilla hän säikkyi vieläkin toisinaan nähdessään tummiin pukeutuneita miehiä. Lumikki oli koko elämänsä taistellut pelkoa vastaan. Hän vihasi pelkoa. Astuessaan ulos koneesta Prahan lentokentällä hän oli tuntenut raskaan kahleen hellittävän otteensa. Hänen ryhtinsä oli tuntunut heti suoristuvan ja askeleet muuttuvan varmemmiksi.

Siksi Lumikki oli onnellinen. Siksi hän käänsi kasvonsa kohti aurinkoa, sulki silmänsä ja hymyili itseksensä. Veti sisään keskieurooppalaisen kaupungin tuoksua. Hän kaivoi repustaan esiin kortin, jonka kuvassa oli Kaarlensilta öisessä valaistuksessa. Hän päätti kirjoittaa muutaman rivin Elisalle, joka tosin käytti nykyään nimeä Jenna, sillä talven tapahtumien jälkeen Elisa ja hänen äitinsä olivat muuttaneet nimensä. Huumebisnessä peli oli niin kovaa ja riskit niin suuria, että se oli

ollut turvallisinta. Lumikki ajatteli Elisaa kuitenkin yhä Elisana.

Elisa ja hänen äitinsä asuivat nykyään Oulussa, ja Elisa opiskeli parturikampaajaksi. Hän kirjoitteli Lumikille silloin tällöin ja kertoi kuulumisiaan. Elisa oli kirjoittanut käyneensä viimein katsomassa isäänsä vankilassa. Se ei ollut kuulemma tuntunut sittenkään niin pahalta kuin hän oli etukäteen kuvitellut. Oli ollut tärkeää nähdä isä ja saada jutella tämän kanssa. Elisa kuulosti viesteissään yllättävän rauhalliselta ja vähän aikuisemmalta kuin aiemmin. Talven tapahtumat olivat pakottaneet hänetkin kasvamaan ja ottamaan vastuuta. Hän ei voinut olla enää bileprinsessa ja isin tyttö ja se tuntui yllättäen sopivan hänelle paljon paremmin kuin entinen rooli. Lumikki oli tyytyväinen siitä, että Elisalla meni olosuhteisiin nähden oikein hyvin.

Elisa oli oikeastaan mahdollistanut tämän matkan. Hän oli lähettänyt Lumikille tuhat euroa siitä 30 000 euron rahasummasta, joka pihalle oli viskattu. Kotona Lumikki oli sanonut, että oli saanut matkarahat säästöön omin avuin. Oli hänellä säästöjäkin, mutta Elisan lahjan takia hänen ei tarvinnut koskea niihin. Tuntui hyvältä saada käytettyä verirahoja pois. Ne olivat poltelleet mieltä lipaston salalaatikossa.

Äkkiä hänen kasvojensa eteen tuli varjo. Kaupungin yleistuoksua voimakkaampana tuntui jonkin suitsukkeen haju, johon sekoittui aavistus hamppusaippuaa. Lumikki avasi silmänsä. Hänen vierellään seisojaksi

kymppinen tyttö, jolla oli yllään valkeat pellavahousut ja samasta kankaasta tehty löysä, pitkähihainen paita. Hänen ruskeat hiuksensa olivat kahdella letillä, jotka oli kierretty pään ympäri kruunuksi. Harmaissa silmissä oli epävarma katse. Tyttö sormeili pienen, konjakinvärisen, kuluneesta nahasta tehdyn olkalaukkunsa hihnaa.

Lumikki tunsi lievää ärtymystä.

Kyllä, hän oli nähnyt tytön parina päivänä aiemminkin. Tyttö oli tarkkaillut häntä luullen ilmeisesti, ettei Lumikki ollut huomannut. He olivat sattuneet samoihin turistikohteisiin, olleet samaan aikaan liikkeellä. Tyttö oli arviolta pari vuotta vanhempi kuin hän, myös yksin liikkeellä. Mitä luultavimmin joku elämäntapahippi, joka kaipasi nyt reissulleen matkaseuraa istuskelemaan puistoissa ja juomaan lämmintä, halpaa punaviiniä ja keskustelemaan universumin syvästä yhteydestä.

Mikäpä siinä, mutta Lumikki oli tullut Prahaan vartta vasten saadakseen olla yksin. Hän ei kaivannut uusia tuttavuuksia.

Kun tyttö avasi suunsa, Lumikki mietti jo valmiiksi, miten torjuisi lähestymisen lyhyesti, kohteliaasti ja sopivan kylmästi. Kylmyys tehoi aina.

Kun tyttö pääsi virkkeensä loppuun, kylmä oli hiipinyt helteestä välittämättä Lumikin selkärankaa pitkin niskaan saakka ja saanut ihokarvat nousemaan pystyyn.

– Jag tror att jag är din syster.

Minä olen sinun vertasi. Minä olen sinun lihaasi. Sinä olet minun vertani. Sinä olet minun lihaani.

Me olemme samaa perhettä. Me olemme äitejä ja isiä, vanhempia ja lapsia, siskoja ja veljiä, tätejä ja setiä, enoja ja serkkuja. Meissä virtaa sama veri ja sama usko, joka on vahvempi kuin vuoret ja syvempi kuin joet. Jumala on luonut meidät saman perheen, saman pyhän seurakunnan jäseniksi.

Ottakaamme toisiamme kädestä kiinni. Siskot ja veljet, aikamme on pian tullut. Jeesus kutsuu meitä, emmekä me epäröi vastata hänen kutsuunsa. Me emme pelkää. Me uskomme lujasti.

Meidän uskomme on valkeaa kuin lumi. Se on puhdas-ta ja kirkasta. Siinä ei ole sijaa epäilylle. Meidän uskomme on kuin valo, joka tulee sokaisemaan voimallaan syntiset. Meidän uskomme tulee polttamaan heidät hehkullaan.

Me olemme perhe, joka pitää aina yhtä. Me olemme Pyhä Valkea Perhe, ja meidän odotuksemme palkitaan pian.

2

Tytön katse harhaili pitkin kahvilan pöytiä, suojaavia päivänvarjoja, vieraiden turistien kasvoja. Hänen hoidat, vaaleat sormensa sivelivät nopein liikkein jäävesilasien pintaa, piirsivät lasin pintaan kihoavaan kosteuteen raitoja. Hän oli ottanut lasista vain yhden kulauksen. Lumikki oli ehtinyt juoda kaksi isoa vesilasillista pienen, mustan kahvinsa kylkiäisinä.

He olivat päätyneet linnan sisäpihan ylihintaiseen turistikahvilaan, sillä lähistöllä ei ollut muutakaan varteenotettavaa paikkaa. Lumikin ajatukset nykivät tyhjää. Hän ei tiennyt, miten olisi muotoillut kaikki ne kymmenet kysymykset, jotka tönivät toisiaan hänen päässään.

– *Jag måste kanske försöka förklara...*, tyttö sanoi hiljaa ja epävarmasti.

Kyllä, kiitos.

Lumikki pysyi vaiti ja päätti antaa toisen kertoa itse.

Älä johdattele kysymyksillä.

– *Jag har... kan jag prata engelska? Min svenska är lite... dålig.*

Lumikki tyytyi nyökkäämään. Hän oli huomannut, että tyttö puhui voimakkaalla, tšekkiläisellä korostuksella. Ruotsi ei ollut hänen äidinkieltensä. Siihen oli kuitenkin varmasti syynsä, että hän oli puhutellut Lumikkia juuri tuolla kielellä.

– *My name is Zelenka. I'm 20 years old,* nainen sanoi.

Lumikki tarkkaili hänen sormiaan, jotka jatkoivat hermostunutta liikettään vesilasin pinnalla. Oikean käden nimettömässä oli juuri ja juuri erottuva painauma, joka kiersi sormen. Aivan kuin tyttö olisi pitänyt pitkään sormusta ja ottanut sen sitten pois.

Zelenka kertoi, että hän oli asunut koko ikänsä Prahasa. Hän oli elänyt lapsuutensa ja nuoruutensa kahdestaan äitinsä kanssa, kunnes äiti oli kuollut hänen ollessaan 15-vuotias. Onnettomuudessa. Pudonnut yöllä jokeen.

Zelenkan ääni muuttui paksummaksi. Hän tuijotti hetken turistien pään yli kirkkoa kohti ja jatkoi sitten:

– Sen jälkeen... muut ovat pitäneet minusta huolta. Minulla on nyt uusi perhe.

– Oletko naimisissa? Lumikki kysyi.

Zelenka pudisti kiivaasti päätään.

– Ei, ei, ei mitään sellaista. On hyviä ihmisiä, jotka ovat ottaneet minut luokseen. Uskotko sinä hyvyyteen?

Kysymys tuli niin yllättäen ja sellaisella vakavuudella, että Lumikin oli juotava kulaus kahvia ennen vastauksista.

– On olemassa hyviä tekoja. Ja hyviä aikeita.

Zelenka katsoi häntä suoraan silmiin. Lumikki ei osannut tulkita hänen ilmettään. Oliko se mieteliäs vai vihamielinen? Hän olisi toivonut, että Zelenka olisi päässyt vähitellen asiaan, mutta ei ryhtynyt hoputtamaan.

Kuin ajatustenlukija toinen sanoi:

– Kun olin aivan pieni, äiti ei suostunut kertomaan mitään isästäni, vaikka tein varmasti kysymyksilläni ja inttämiselläni hänet hulluksi. Ei sinulla ole isää, hän sanoi vain. Tiesin sen valheeksi. Kaikilla on oltava isä. Kun sitten täyten kymmenen vuotta, äiti istutti minut alas ja halusi puhua isästäni. Hän kertoi, että kesällä 11 vuotta aiemmin hän oli kohdannut turistin. Mies oli Suomesta ja puhui ruotsia. Hänen nimensä oli Peter Andersson.

Lumikille tuli taas kylmä, vaikka helteinen ilma painautui joka suunnalta heitä vasten kuin lämpöhuopa. Hän alkoi vaistomaisesti etsiä Zelenkan kasvoilta isän piirteitä. Oliko suorassa, kapeassa nenässä jotain samaa? Tummissa kulmakarvoissa? Leuan muodossa? Välillä hän oli näkevinään isän kasvojen häivähtävän Zelenkan kasvojen edessä, mutta sitten näky katosi.

– Äidin mukaan suhde oli lyhyt ja kiihkeä. Miehellä oli vaimo Suomessa. Minä olin tietenkin vahinko, mutta kun äiti oli huomasi olevansa raskaana, hän päätti pitää minut. Miehellä, isälleni siis, hän ei ollut kertonut tuossa vaiheessa mitään. Vasta kun olin kaksivuotias, äiti lähetti minun kuvani isälle.

Zelenka keskeytti hetkeksi ja joi ahnain kulauksin vettä. Lumikista tuntui kuin tuoli olisi keinunut hänen allaan. Hän kuuli Zelenkan sanat, mutta hänen oli vaikea hahmottaa niiden sisältöä. Isällä toinen tytär. Täällä. Hänen isosiskonsa.

– Isä olisi halunnut tavata minut, mutta äiti kielsi. Vuosien ajan isä lähetteli kirjeitä, kortteja, valokuvia, pieniä lahjoja, äidille rahaa. Äiti ei vastannut millään lailla. Lähetykset tietenkin vähenivät, kun mitään vastakaikua ei tullut. Lopulta ne loppuivat. Äiti kertoi minulle siis isästäni, mutta ei tämän lähettämistä kirjeistä. Löysin ne itse 12-vuotiaana. Äiti oli piilottanut ne laatikossa vaatekaappiin lakanoiden taakse. Ehdin vain hieman selata kirjeitä ja lahjoja, kun äiti tuli huoneeseen ja raivostui. Hänen mielestään olin tonkinut asioita hänen selkänsä takana. Hän tempaisi laatikon minulta ja tyhjensi sen sisällön kammiinaan, tuikkasi kaiken tuleen. Itkin koko illan.

Zelenka puhui värittömällä, ohuella äänellä, mutta käsien värähtely paljasti, ettei sanojen lausuminen ollut hänelle helppoa. Hän vaikenä pitkäksi aikaa, ei selvästikään tiennyt, miten jatkaa.

Heidän vieressään möykkäsi italialainen koululaisryhmä. Pojat hörppivät cokista ja kilpailivat siitä, kuka sai aikaan komeimman röyhtäyksen. Amerikkalainen pariskunta päivitteli kovaan ääneen sitä, kuinka vaikea oli muuttaa euroja dollareiksi ja saada selville, mikä oli oikeasti halpaa. Lumikki rekisteröi kaiken, mutta äänet tuntuivat tulevan jostain kaukaa, toisesta ulottuvuudesta.

Zelenkan kertomus oli kuin palapelin pala, joka loksahti täyttämään sellaisen aukon, joka oli hiertänyt Lumikin elämässä niin pitkään kuin hän saattoi muistaa. Hän oli aina tiennyt, tuntenut ja vaistonnut, että hänen perheessään salailtiin jotain. Oli jokin iso asia, josta ei puhuttu, mutta joka valloitti toisinaan huoneet niin sakeana, että oli vaikea hengittää. Isän kireys. Äidin surulliset, itkettyneetkin silmät. Keskustelut, jotka katkesivat, kun Lumikki tuli paikalle.

Silti Lumikin oli vaikea kuvitella isästään mitään tällaista. Peter Andersson oli hyvin pidättyväinen, aina korrekti ja hermonsa hallitseva mies. Monilla ihmisillä oli julkisuusminä ja kotiminä, jotka erosivat siinä, että kotiminä uskalsi näyttää lähimmilleen surunsa, väsymyksensä, mielipahansa ja toisaalta myös lämpönsä ja riehakkuutensa. Lumikista oli aina tuntunut, että hänen isällään oli vain julkisuusminä. Hän oli joka paikassa samanlainen. Mies jonka ympärillä oli vahva kuori.

Olisiko isällä voinut olla kiihkeä suhde Prahassa? Olisiko isä ylipäänsä kykenevä kiihkeään suhteeseen? Isä ei ollut maininnut sanallakaan käyneensä kaupungissa. Se oli omituista. Olisi luullut, että hän olisi halunnut antaa Lumikille vinkkejä siitä, missä kaikkialla kannatti käydä ja mitä piti ehdottomasti nähdä.

Zelenka kertoi sellaisesta Peter Anderssonista, jota Lumikki ei tunnistanut. Se ei silti sanonut vielä mitään. Oli erittäin mahdollista, että hänen isässään oli paljon puolia, joista Lumikki ei tiennyt. Tunne-

ko koskaan toisia ihmisiä kunnolla? Edes niitä läheimpiä?

– Kun äiti kuoli, luulin, etten enää koskaan saisi tietää mitään lisää isästäni. Minullahan oli vain nimi, Peter Andersson, ja tieto siitä, että mies asui Suomessa ja puhui ruotsia. Nimi on sen verran yleinen, ettei se auttanut lainkaan eteenpäin. Sitten näin sinut.

– Mutta miten sinä tiesit? Lumikki ei voinut olla kysymättä. – Emmehän me ole koskaan tavanneet.

Ensimmäistä kertaa Zelenkan suupieleen ilmestyi pieni hymy.

– Ennen kuin äiti ehti polttaa isän kirjeet ja muut, ehdin nähdä valokuvan sinusta. Olit siinä kahdeksanvuotias. Kuvan takana luki ”*Din lillasyster Lumikki*”. Kuva painui mieleeni tarkkaan, jokaista pienintä yksityiskohtaa myöten. Kun näin sinut, tunnistin sinut heti. Olit niin samannäköinen kuin kuvassa. Halusin kuitenkin olla varma, joten seurasin sinua pari kertaa ja tarkkailin sinua. Toivottavasti et suutu?

Lumikki pudisteli päätään. Liikkeellä hän yritti kieltää jotain, mutta ei ollut aivan varma, mitä.

Hän tiesi vain sen, että tämän jälkeen mikään ei olisi ennallaan.

3

Hiuksissa sama ruskea sävy, joka taittoi enemmän kylmään harmaaseen kuin lämpimään punaruskeaan. Zelenkan hiukset olivat pitkät. Jos hän olisi avannut lettikruununsa, ne olisivat yltäneet varmasti alaselkään saakka. Lumikin lyhyet hiukset olivat mallia poikatukka tai Carey Mulligan. Hiustenväristä ei kuitenkaan voinut päätellä yhtään mitään. Tällaiset ruskeat hiukset olivat keskieurooppalaisilla naisilla varmaan luonnostaan kaikkein yleisimmät.

Harmaat silmät. Zelenkalla hieman tummemmat kuin Lumikilla. Ylähuulen kaarella ehkä samanlaista pehmeyttä, jos katsoi tarkkaan. Kasvojen mittasuhteet olivat kuitenkin erilaiset. Zelenkalla oli selvästi korkeampi otsa, Lumikilla lyhyempi ja pienempi nenä.

He olivat suunnilleen samanmittaiset. Zelenka ehkä sentin pidempi. He seisoivat vierekkäin kahvilan naistenhuoneessa peilin edessä ja tarkastelivat kasvojaan. Zelenka piti Lumikin olkapäistä kiinni. Lumikki tun-

si olonsa epämurkavaksi. Hän ei pitänyt siitä, että vieraat ihmiset koskivat häneen. Hän halusi säilyttää oman reiviirinsä tuttujenkin kanssa ja salli vain harvojen päästä kosketusetäisyydelle. Zelenkan ote oli tiukka, puristava. Hänen kasvojensa iho oli yhtä vaalea kuin sormienkin. Lumikki oli kevyesti päivettynyt.

Ulkonäön puolesta he olisivat saattaneet olla sisaret. Tai saattaneet olla olematta. Mikään piirre ei suoranaisesti huutanut geneettistä sukulaisuutta. Kumpikaan heistä ei myöskään näyttänyt erityisesti Lumikin isältä.

Lumikki nojautui käsienpesualtaan puoleen ja pesi kasvonsa ja niskansa kylmällä vedellä. Se virkisti ja sai ajatukset kulkemaan paremmin. Lisäksi liike sai Zelenkan irrottamaan otteensa.

– Mitä sanot? Zelenka kysyi.

Hän katsoi Lumikkia odottavasti ja innokkaasti. Kuin pieni, rapsutusta kerjäävä koiranpentu. Lumikki olisi mieluiten ollut sanomatta mitään. Liikaa sulateltavaa tietoa yhdelle päivälle. Liikaa uutisia. Liikaa paljastuksia. Hän ei ollut ehtinyt miettiä, mitä tästä seuraisi. Miten hän toimisi.

Lumikki ei voinut sietää sitä, ettei tiennyt, mitä pitäisi tehdä seuraavaksi.

– Tässä tuli nyt... aika paljon kerralla, hän sanoi lopulta kuivaten käsipaperilla niskaansa. Yksi vesinoro oli ehtinyt livahtaa paidankauluksesta sisälle ja valui nyt selkäpiitä pitkin kuin paha aavistus.

”Olipa kerran tyttö,
jolla oli salaisuus.”

Huikkea maailmanmenestys:
trilogia myyty jo 30 maahan!

N84.2, 84.2

WWW.TAMMI.FI

ISBN 978-951-31-7124-7

